

Plaça Gran

Publicació
Granollerina

Núm. 33

Dissabte, 30 de juny del 1979

Preu: 25 ptes.

La corbata amb nusos

Alerta

Dia 24 de juny de 1979. Diumenge. Dos quarts de sis de la tarda. Estic ordenant els paperots de la setmana. Aquesta acumulació m'impedeix de començar. Mentre decideixo per on enceto el tros, veig passar carrer enllà la gent endiumenjada, no hi falta qui amb rostre vermell pel sol de platja, porta lleganyes de sarau als llagrimers.

A l'estiu tothom fa la viu-viu, potser només això. És una bona ocasió per a col·locar-nos el que calgui i el que vulguin. A l'hora de l'embotiment pot passar tot això. I nosaltres, als llims!

Posats a remarcar coses que han passat i que crec que són nuoses en trobo tres o quatre:

La TVE comença a passar el serial «HOLOCAUST»

A Madrid, per l'Estatut pinten bastos. Aquesta vegada qui farà de llevadora pel nou nat?

Davant les cambres de televisió és assassinat el periodista americà Bill Stewart.

Incontrolats a una manifestació de l'extrema esquerra a Barcelona.

Veig que sense voler m'esllavisso cap al tremendisme.

Si només fos per una mica d'alerta entre els lectors, admetria la passada

Cal tenir-ho present. La primera part de l'Holocaust ens ho recorda:

Les raons psicològiques de la massacre només s'expliquen en una situació d'embotiment col·lectiu.

L'endemà d'una revetlla d'estiu.

J. Argullol Jo

EDITORIAL

Un autèntic repte

A principis de setmana al Congrés de Diputats de Madrid, ha quedat tancat el termini de presentació d'esmenes i desacords als Estatuts Basc i Català.

Pel que es veu, els Projectes d'Estatut han estat declarats cuca fera oficial i tothom s'hi ha vist en cor, fent-los objecte de l'estocada nacional.

Els lídiadors oficials han estat els grups parlamentaris: UCD ha clavat 59 estocades (desacords), Coalició Democràtica, només sis. Unión Nacional, tretze —mal número—. El Partit Regionalista de Aragó, 24 cops de sabre i el Partit Socialista d'Andalusia, tres esmenes.

Els ajudants i subalterns, a càrrec de certa premsa, han començat d'assajar la feina.

Si la cosa va com es presenta, a l'hora de la veritat hi hauran moments de gran tràngol.

Això, però, no es pot frivolitzar.

Al llarg de la setmana hem sentit les veus responsables de Catalunya que ponderaven el trauma que es pot crear al país, de prosperar aquestes actituds discordants i profundament immobilistes.

La proposta que representa els Estatuts tal com han estat presentats, signifiquen un avenç, i ningú no té dret a tancar les portes del progrés en nom de res.

D'entre aquestes veus responsables hi hem trobat a faltar la contradicció de les veus dels grans partits estatals, forces reals d'oposició i que han obtat per no presentar desacords ni sumar-se a la mascarada. D'ells n'esperem, però, una actitud eficaç a l'hora de la veritat.

Un responsable, no únic, però de talla, és el partit del Govern. Una solució assenyada en aquesta qüestió pot fer oblidar-nos el mal que pateix i convèncer-nos que realment no és una menja reescalfada amb restes del passat.

Hem de recordar a tothom, humilment i sincera que els Estatuts són una tasca de govern i cal demostrar-ho.

Amb conjuracions màgiques i viscerals com les que hem viscut aquestes darreres setmanes preludi d'una gran diada parlamentària, no es pot arreglar res ni menys un país, no pas poc dissortat.

L'Alcalde, consellers i personatges del poble «es retraten»

A les pàgines centrals